

Pelgrims bij IVN Gulp & Geul (dinsdag 15 februari 2005).

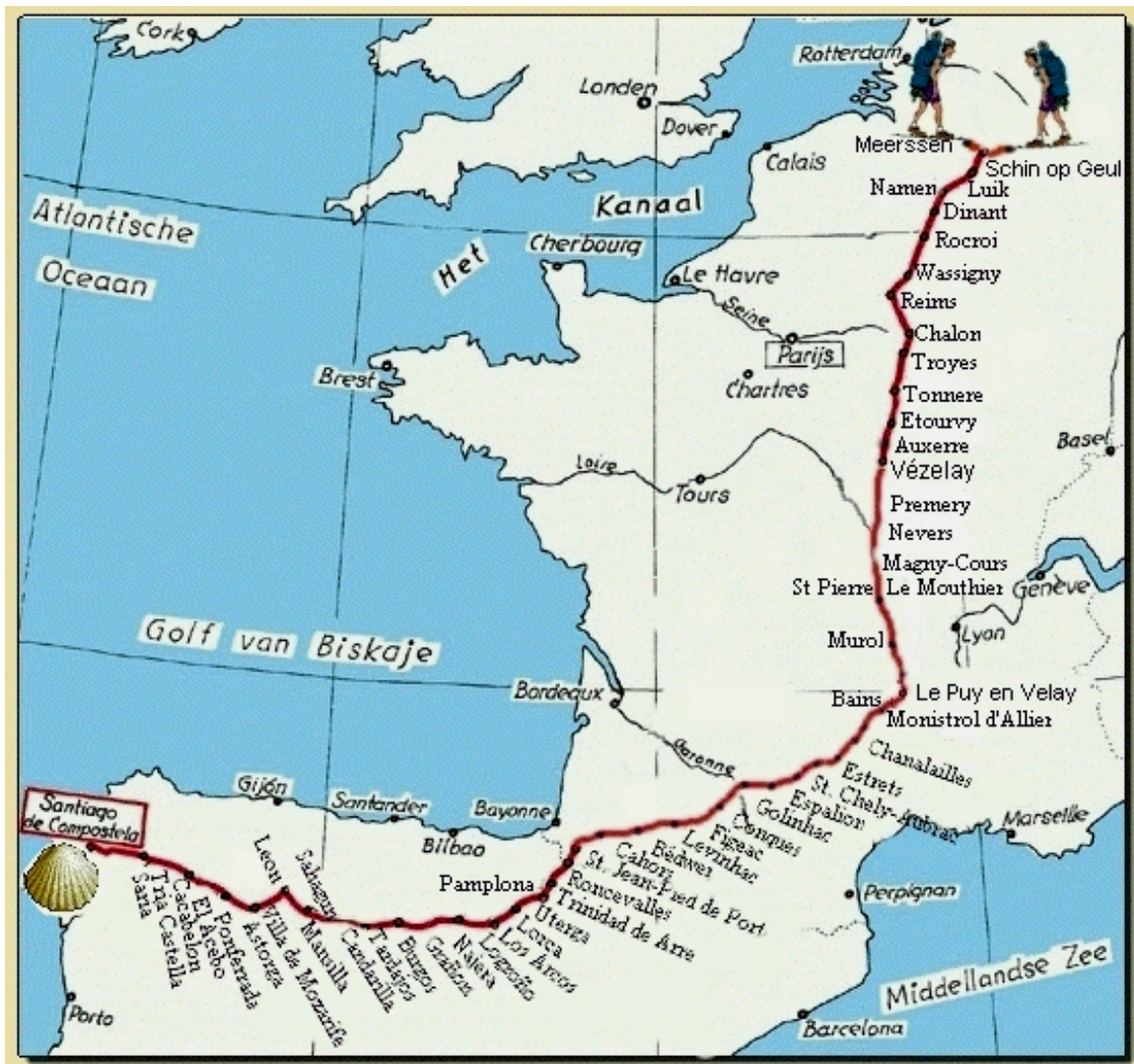
Na de lyrische ontboezemingen van Ben Stikvoort elders in dit blad, beperk ik me in dit stukje tot de meer natuurlijke zaken tijdens deze bewonderenswaardige tocht van het duo Tony en Paul. Zij speelden het klaar om binnen 90 dagen een afstand van ruim 2400 km. te voet te overbruggen vanuit Zuid Limburg naar het Noorden van Spanje. Waarlijk een ongelooflijk knappe prestatie.

Dit stukje zal ingaan op enkele natuurlijke aspecten en maakt gebruik van enkele beelden welke u kunt

vinden op de uitgebreide site van deze pelgrimage van beide heren naar Santiago de Compostela, het centrum van de verering van St. Jacobus. Een bezoekje aan deze site liet mij vele uren later dan gepland in bed geraken. U loopt datzelfde

risico als u klikt op de link: <http://www.pelgrimtevoet.nl/> maar u vindt er dan ook enorm veel details, beelden en informatie over de lange Camino van beide heren.

Dat hun tocht ook het Ronald McDonaldhuis ondersteunt, is een extra bijkomstigheid, welke het doel of karakter van hun reis nogmaals versterkt.

Middels een duo-presentatie en een beamer met laptop kregen de belangstellenden een schitterende kijk gepresenteerd op de geleverde prestatie en bleek tegen elven de boeiende avond te snel voorbij te zijn. De beeldkwaliteit was evenals de uitleg ongeveer perfect en de een kon de ander behulpzaam aan vullen.

Daadwerkelijk vertrok het duo op 26 juni en bereikte op 20 september Santiago te bereiken. Een dag later bezocht men Finisterre (einde der wereld). Een prachtplek, waar men vroeger inderdaad dacht dat de wereld ophield te bestaan. Een kaap vanwaar je de oceaan en de horizon ziet. Meer niet.

We gaan niet meer in op de aspecten welke Ben beschrijft, ook blijven we af van alle architectonische hoogstandjes met een religieus tintje zoals kerken, beelden, ramen, basilieken, kapellen, abdijen, kloosters en kathedralen maar ook meer wereldse bouwwerken zoals kastelen, fabrieken, boerderijen en refugios (verblijven voor pelgrims). Ook geen verhalen over blaren, tandvlees, hondenbeten, tandarts, vermoeidheid, slaap, honger, dorst, snurken, versleten schoenen, enz. Quatorze Juillet, de Franse nationale feestdag op 14 juli met vuurwerk en soms een carnaval –achtig feest slaan we ook over. De bekende zomersporten drongen af en toe door tot beide pelgrimgangen maar ook nu geen woord meer over EK-voetbal, Tour de France of de Olympische spelen. Het internet en de fax bleken ideale mogelijkheden om met thuis contact te onderhouden en op de hoogte te blijven hoewel de mogelijkheden hiertoe soms beperkt waren.

Met de tips van Wiel Bonten op een terras te Eijsden, de redacteur van De Natuurgids welke in 2004 dezelfde tocht ondernam, begint het duo aan de lange tocht waarbij de St. Jakobsschelp als symbool meermalen keren de juiste route aangeeft of markeert. De route langs de Maas, de kerncentrale nabij Luik (Tihange) evenals de macrobiotische tuin zorgt voor een ware stortvloed aan woorden en impressies. Gelukkig zijn er meer onderwerpen waar we het in deze

tekst niet over zullen hebben zoals de enorme variatie aan abdijbieren welke men geproefd moest of wilde hebben. Ook gaan we niet verder in op de bijna vanzelfsprekende hulpvaardigheid en gastvrijheid van oud-pelgrimgangen, gewone mensen of kloosters. Een warm bed, ontbijt, avondeten, douche, simpele nachtrust zijn eveneens onderwerpen welke we negeren.

Als echte natuurliefhebbers zijn andere, minder religieuze onderwerpen of beelden pas interessant. Wandelen in een afwisselend landschap met vele variaties aan weer. Behalve de verwachte zon en hitte kampte men vooral met regen, onweer, forse beklimmingen en dito afdalingen. De

meest gebruikelijke gesprekken verliepen in het Nederlands, Frans Duits, Noors, Engels, Spaans en alle andere Belgische talen.

Pelgrimgangen zijn of worden tijdens de route echte talenwonderen maar franse toetsenborden in het internetcafé blijken toch nog te zorgen voor de nodige taal- of tikfoutjes. Ook is de jacht op tampons een veel terugkerende activiteit want iedereen wil graag dat stempeltje in zijn dagboek of wat dan ook om te dienen als bewijs. Natuurlijk krijgen we naast alle verhalen over medereizigers ook genoeg beelden van fraaie landschappen,

grillige, modderige of stenige paadjes of misschien wel karrensporen, uitgestrekte, weilanden, graanvelden, bossen, stukjes asfalt, langs rivieren, meren, kanalen en diverse omwegen. De route is immers niet overal even duidelijk gemarkeerd.

Naast al het gebruikelijke wild genieten beiden van allerlei runderrassen, hazelworm, kikkers, honden (!), rustende aalscholvers, fladderende vlinders, reigers nabij de oevers van een rivier, een reeënsafari, kiekendieven, salamanders, paarden, kuddes schapen, een adelaar en diverse blauwe (ijs)vogels.

Het parcours of route is zwaar, zeker als de koperen ploert boven hun hoofden er weer zin in heeft. Zwoegen, ploeteren, zweten, dorst, genieten en lijden dwingen de pelgrim tot nadenken over het leven en zijn of haar toekomst. Vaak leidt dit tot opvallende keuzes en een breuk met hun verleden. De pelgrimage wordt dan plots een tocht naar een ander of nieuw leven. De energievretende tocht vraagt veel doorzettingsvermogen maar biedt ook de kracht om het leven een wending te geven of de kijk op je situatie te relativieren.

Echter, de pelgrim gaat voort. kruipt de zonkruit langzaam boven de bergen uit maar daalt ook weer achter de horizon. Soms een groenlandschap, dan weer dor, vol aan variaties. De pelgrim blijft achterom kijken maar moet steeds verder, vooruit naar zijn doel.

Moeder natuur

Wat ik van jou onderweg heb gekregen
door bos, over bergen, op paden en wegen
is moeilijk in woorden op te schrijven,
maar zal voor altijd bij me blijven.

